

Choćby i umarł, żyć będzie

Śmierć cielesna, jak mówi Katechizm Kościoła Katolickiego, *jest naturalna, jest ona kresem życia ziemskiego* (1006–1007). Człowiek tak, jak inne istoty żyjące na ziemi, umiera, dlatego ten fakt przypomina nam, że *mamy tylko ograniczony czas, by zrealizować nasze życie* (KKK 1007). Śmierć jest *zapłatą za grzech* (Rz 6, 23) – człowiek nie może żyć z grzechem, gdyż nie jest to zgodne z wolą Boga, dlatego śmierć jest momentem powrotu do Boga. *Dla tych, którzy umierają w łasce Chrystusa, jest ona uczestniczeniem w Śmierci Pana, by móc także uczestniczyć w Jego Zmartwychwstaniu* (KKK 1006). Śmierć jednak zawsze będzie wrogiem człowieka, który pozbawia go szczęścia. Boimy się jej, uciekamy przed nią, stoimy po stronie życia, dlatego każdy z nas będzie traktował śmierć jako wroga. Śmierć jest również przejściem do ciemności – droga do jasności zbawienia prowadzi nas bowiem przez ciemność rozstania, pustki, końca.

Skąd się wzięła śmierć? W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy: *Śmierć jest konsekwencją grzechu. Urząd Nauczycielski Kościoła, który autentycznie interpretuje wypowiedzi Pisma świętego i Tradycji, naucza, że śmierć weszła na świat z powodu grzechu człowieka. Chociaż człowiek posiadał śmiertelną naturę, z woli Bożej miał nie umierać. Śmierć była więc*

przeciwna zamysłom Boga Stwórcy, a weszła na świat jako konsekwencją grzechu. Śmierć cielesna, od której człowiek byłby wolny, gdyby nie był zgrzeszył, jest „ostatnim wrogiem” człowieka, który musi zostać zwyciężony (1008). Zatem śmierć jest konsekwencją wolnego, złego w skutkach, wyboru człowieka. Pierwsi rodzice, o czym możemy przeczytać w Piśmie Świętym, zbuntowali się przeciw Stwórcy i utracili dostęp do drzewa życia (Rdz 2–3). Ich status jako stworzeń prowadzi

więc do naturalnego kresu. Człowiek chciał osiągnąć wyższy stopień istnienia, zdobyć Boską wiedzę o dobru i złu. W ten sposób odwrócił się od Boga, dokonując wyborów według własnej hierarchii wartości i w konsekwencji ściągnął na siebie śmierć.

Jednak my, chrześcijanie, nie pograżamy się w rozpacz. Kościół katolicki pouczony Bożym Objawieniem podaje nam, że *człowiek został stworzony przez Boga*

dla szczęśliwego celu poza granicą niedoli ziemskiej. Ponadto wiara chrześcijańska uczy, że śmierć cielesna, od której człowiek byłby wolny, gdyby nie zgrzeszył, zostanie przezwyciężona, gdy Wszechmogący i miłosierny Zbawca przywróci człowiekowi zbawienie z jego winy utracone. Bóg bowiem powołał i powołuje człowieka, aby przylgnął do Niego całą swą naturą w wiecznym uczestnictwie nieskazitelного życia Bożego. To zwycięstwo odniósł Chrystus zmartwychwstały, uwalniając swą śmiercią człowieka od śmierci (KDK 18). To właśnie dzięki Chrystusowi śmierć została przemieniona. *Także Jezus, Syn Boży, przeszedł przez cierpienie śmierci, właściwej dla kondycji ludzkiej. Mimo swojej trwogi przed śmiercią,*

przyjął ją aktem całkowitego i dobrowolnego poddania się woli Ojca. Posłuszeństwo Jezusa przemieniło przekleństwo śmierci w błogosławieństwo (KKK 1009). Sam Chrystus wypowiedział słowa *Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem* (J 11, 25). Chrystus, Bóg, który jest życiem może dawać życie: *Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie* (J 11, 25). Dlatego słowa prefacji o zmarłych

utwierdzają naszą nadzieję zmartwychwstania w Chrystusie: *Albowiem życie Twoich wiernych, o Panie, zmienia się, ale się nie kończy, i gdy rozpadnie się dom doczesnej pielgrzymki, znajdą przygotowane w niebie wieczne mieszkanie* (Prefacja o zmarłych).

JACEK HOŁOWACZ

alumn V roku MWSD,
we wrześniu br. odbywał praktykę
duszpasterską w naszej parafii